

[Aksel Larsen.]

imødekomme Parisbeslutningen, så bør man med henblik på frilisterne træffe sine beslutninger udelukkende ud fra hensynet til, hvad der gavner Danmark, og man bør nøje overveje spørgsmålet, så man på forhånd ved, hvilke følger den og den friliste vil få. Det er muligt, at en sådan holdning vil vække misstemning i Paris. Det er endda muligt, at den vil få en af paragrafferne i konventionen om europæisk-økonomisk samarbejde til at træde i kraft, en paragraf, der reelt siger, at et land, der ikke retter sig efter beslutningerne, kan blive ekskluderet af konventionen. Men skulle noget sådant ske, erkender jeg, at vi vil græde tørre tårer, og jeg tror, at efterhånden, meget store kredse i Danmark også i industrien ville græde tørre tårer.

Vi mener samtidig, at man bør føre en anden handelspolitik, navnlig hvad angår vor største handelspartner, England. Vi mener, at handels- og navnlig prisaftalen med England kan vi ikke være tjent med, sådan som England behandler os, og derfor bør man med omgående virkning opsige denne prisaftale. Jeg er ikke i tvivl om, at så ville man nok komme på talefod med England og få en ny og bedre.

Derfor vil jeg på mit partis vegne stille følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at en større udvidelse af færdigvareimporten end planlagt før forhandlingerne i Paris må befrygtes at skabe arbejdsløshed og andre vanskeligheder i Danmark og derfor ikke bør gennemføres, samt at regeringen omgående bør opsige prisaftalen med England og ved fremtidige prisaftaler sikre sig garantier for gensidighed, fortsætter tinget behandlingen af den foreliggende sag.“

Formanden: Der er nu stillet følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at en større udvidelse af færdigvareimporten end planlagt før forhandlingerne i Paris må befrygtes at skabe arbejdsløshed og andre vanskeligheder i Danmark og derfor ikke bør gennemføres, samt at regeringen omgående bør opsige prisaftalen med England og ved fremtidige prisaftaler sikre sig garantier for gensidighed, fortsætter tinget behandlingen af den foreliggende sag.“

Jeg lader nu dette forslag til motiveret dagsorden indtil videre indgå i forhandlingen.

Anker Lau: Det kunne nok være ganske fristende for mig at indlede en diskussion med det ærede medlem hr. Aksel Larsen om, hvad handel er for noget, men jeg tror ikke, det vil tjene noget fornuftigt formål at spille det høje tings tid med dette i aften, så meget des mindre som hele forholdet til England, kulprisen og hvad dermed står i forbindelse, jo kommer til forhandling i meget nær fremtid, når de forespørgsler, som er stillet, kommer til behandling her.

Den lov, det her drejer sig om, har som bekendt to sider, for det første de indlandske rationeringer, produktionsordninger o. s. v., og for det andet alt det udadvendte, kontrollen med import og eksport og hele forholdet til den liberalisering, som foregår gennem Marshalllandenes samarbejde i Paris.

Angående de indadvendte restriktioner er der ved de foreslåede ændringer nu sat bom for den højtærede ministers bemyndigelser, idet nye restriktioner kun kan indføres ved lov eller efter samtykke af rigsdagens vareforsyningsudvalg. Nu er der ingen, der kender fremtiden, og vi venter ikke ligefrem en udvikling i skærpende retning, men det vil dog være af betydning, at nye indgreb ikke kan foretages administrativt.

De gamle rationeringer og ordninger, som vi endnu trækkes med, skal jo nu gennemgås i udvalget inden den 15. februar, og der skal man så forsøge at finde ud af, hvor meget man kan afvikle. Der venter sikkert udvalget et meget betydeligt arbejde dermed, og resultatet vil utvivlsomt blive imødeset med megen interesse af befolkningen. Jeg tillægger det megen vægt, at vi nu får lejlighed til at trænge til bunds i disse spørgsmål og gøre rigsdagens indflydelse gældende i administrationen på disse meget vigtige områder. Jeg synes, der er grund til at sige, at der er nået noget, som lover godt for en kommende varig afvikling.

Med hensyn til de udadvendte restriktioner, importen og eksporten, er der jo ikke sket større forandringer i loven. Det vigtigste i denne forbindelse synes mig at være, at lovens løbetid er begrænset til et halvt år. Under hensyn til hele den liberalisering, som nu foregår over hele den vestlige verden, må det være rigtigt, at man i det mindste vinder en kortere tid til at se, hvad der sker, inden man lovgiver for en længere periode. Jeg har under finanslovens og denne lovs første behandling redegjort for mine synspunkter, der jo ret nøje falder sammen med det, der senere er sket i Paris, men jeg mener stadig, at den høje regering er